

Het verhaal van het fluitspel

Op een dag rustte de Boeddha uit in een klein bos. De middagzon stond hoog boven de boomkruinen, maar in de schaduw was het aangenaam koel en al vlug was de Boeddha in stille meditatie verzonken. Toen hoorde hij opeens snelle voetstappen. Een groep jongemannen baande zich een pad door het kreupelhout, sommigen van hen droegen muziekinstrumenten. Ze vroegen de Boeddha of hij een jonge vrouw had gezien; ze was er, terwijl de mannen sliepen, met al hun waardevolle spullen vandoor gegaan. De Boeddha had niemand gezien en nodigde de jongemannen uit even bij hem te komen zitten en iets voor hem op de fluit te spelen, wat een van de muzikanten na enige aarzeling ook deed. Het was een treurig lied en de fluitist, die met zijn gedachten bij de gestolen spullen was, hield op en vroeg aan de Boeddha of hijzelf niet wat wilde spelen. De Boeddha glimlachte, nam de fluit en begon te spelen. Opeens begon het hele bos te stralen en klanken voort te brengen. De vogels leken mooier te zingen, de zon vergulde de bladeren en de jongemannen verloren hun zorgen. Voor het eerst voelden zij zich echt gelukkig.

20. De kunst van het leven. Het verhaal van het fluitspel.

Deel 1: Schoonheid

Ook wij gaan altijd weer struikelend door het leven op zoek naar iets wat ons waardevol lijkt en wat we verloren hebben. Wat zijn de waardevolle spullen die wij een leven lang verzameld en behoeft hebben?

Wanneer we denken dat onze waardevolle zaken uit een vorm van uiterlijk bezit bestaan, nodigen we het lijden uit zich in ons leven te nestelen.

Het zijn vooral de natuur en de kunst die ons aan iets herinneren dat we hebben verloren en terug willen vinden.

Kunst komt, als het echte kunst is, uit de transcendente dimensie van het zijn.

Kunst is, wanneer ze schoonheid schept, voedsel voor onze geest en daarmee voor ons hele zijn. Maar wat is schoonheid?

Uiterlijke schoonheid is dat wat ons aan onze innerlijke schoonheid, aan ons ware wezen herinnert en het voedt.

Zo kan een kunstenaar het nodig vinden diep in slaap verzonken mensen met zijn uitbeelding wakker te schudden, te bewegen, te provoceren om tot rust en ontspanning te komen.

Kunst is een uitdrukking van interzijn: de kunstenaar en de beschouwer, lezer en toehoorder zijn niet gescheiden (...). Schoonheid is een uitnodiging om te ontwaken.

Het is naar mijn mening de opdracht van kunst de mensen aan hun ware thuis te herinneren.

In de zenkunsten is schoonheid nooit luidruchtig en opdringerig, ze is eenvoudig en bijna verborgen en vooral lijkt ze niet af maar onvoltooid: zenkunst spreekt niet uit, maar duidt aan. Want eerst in het hart van de beschouwer vindt de ware schoonheid van een haiku, een kalligrafie, een uitnodiging voor de thee haar voltooiing.

Iedere zenkunstenaar is een nakomeling van de Boeddha, die zijn ware natuur toestond te spelen en met zijn muziek in de mensen het verlangen naar hun ware thuis opwekte.

Huiswerksuggestie: 'Maak de komende week elke dag een haiku. Neem 'je mooiste' volgende week mee.